

гъ сынъ да му даде пары тѣ отъ продаденыя добытъкъ. Но еше на пѣтя, Ефнось убилъ младыя момъкъ. Полихаресь много пѣти са оплаквалъ на царь тѣ и на правители тѣ спартански — но не получилъ удовлетвореніе. Най подирь Полихаресь загубилъ тѣрпѣніе: въ гнѣва си, безъ да желѣе собственныя си животъ, той захванѣлъ да убива сѣкиго Лакедемонянина, кой то му са падаль. Лакедемоняны тѣ поискали да имъ предадѣтъ Полихареса, но получили отказъ — и наченѣли война та.

Лакедемоняны тѣ са ображжили тайно, заклели са тѣржественно да не сложатъ оръжіе то преди да завоюватъ сичка Мессенія, и безъ да обѣвѣтъ война, нападнѣли на Мессенцы тѣ. Тѣ нощемъ нападнѣли на пограничныя градъ Амфея; стража нѣмало въ него, — тѣ влѣзли въ Амфея безпрепятственно и избии жители тѣ, едны на сънь, други у олтари тѣ на богове тѣ, дѣто тѣ мысляли да намѣрѣтъ спасеніе. Мессенскій тѣ царь въ народно то събраніе придумалъ гражданы тѣ да са не отчайватъ отъ сѣдба та на Амфея и зель да упражнява старателно дружины тѣ си въ военно то искусство. Между туй Лакедемоняны тѣ продължавали да нападватъ на Мессенія, но безъ да ѣ опустошаватъ, зацо то гледали вече на нея, като на своя собственность, — не сѣчали дървета, не събаряли жилища, но само откарвали колко то добытъкъ имъ са паднѣлъ и увозяли храна и други произведенія. Испытни тѣ имъ да завладѣтъ нѣкой градъ не сполучвали. Отъ своя страна Мессенцы тѣ обирали по брѣгове тѣ на Лаконія и стигвали доро вѣтрѣ въ страна та. Чакъ на пета та година на война та, кога то Мессенскій тѣ царь доста приготвилъ дружины тѣ си за рѣшителенъ бой, станѣло кръвопролитно сраженіе; пагуба та и отъ двѣ тѣ страны была еднаква и два та народа много ослабнѣли. Но Мессенцы тѣ были лишены отъ средства та за продълженіе то на война та, тѣ страдали отъ болести и отъ разны бѣдствія; при туй и непріятели тѣ опустошителны напа-